

ΕΟΡΤΙΟΝ ΠΑΣΧΑΛΙΟΝ ΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ Α.Θ.Μ. ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ 2007

Αριθμ. Πρωτ.

180

ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΩ,

Τῷ Παναγιωτάτῳ Ἀρχιεπισκόπῳ Κωνσταντινουπόλεως,
Νέας Ρώμης καί Οἰκουμενικῷ Πατριάρχῃ,

ΘΕΟΦΙΛΟΣ ὁ Γ΄

Ἐλέω Θεοῦ Πατριάρχης τῆς Ἁγίας Πόλεως Ἱερουσαλήμ
καί πάσης Παλαιστίνης,

Ἀσπασμόν ἅγιον ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ,
ἐκ νεκρῶν ἐνδόξως Ἀναστάντι.

Παγκόσμιος χαρά, ἐπουράνιος καί ἐπίγειος, Ἀγγέλων καί ἀνθρώπων, ἀοράτου κόσμου καί ὄρατοῦ, ἀνέτειλε σήμερον ἐκ τοῦ Πανιέρου καί Ζωοδόχου Τάφου, ἐν τῇ ἐκπληρώσει τῶν ἀρχαίων ἐπαγγελιῶν, ἐν τῇ παγγενεῖ σπητριά τῶν ἀνθρώπων, τῶν τε προαπελθόντων, τῶν τε ἐσομένων πάντων, ὅτι ἐγήγερται ἐκ νεκρῶν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός «ὁ ἐν νεκροῖς ἐλεύθερος καί νεκρῶν ἐλευθερωτής», Ὅστις «κατά ἀτιμίαν δι' ὑπομονῆς τόν στέφανον τῶν ἀκανθῶν περιδεδεμένος, ἀναστάς, τό διάδημα τῆς κατά τοῦ θανάτου νίκης διεδήσατο».

Ὁ γάρ Βασιλεύς τῆς εἰρήνης, Χριστός Ἰησοῦς, διατρανώσας θεανδρικῶς τά κρύφια Αὐτοῦ τοῖς ἐν Ἄδῃ, ἐν τῇ τριημέρῳ Αὐτοῦ ταφῇ, καί φωτίσας διά τῆς τῆ Αὐτοῦ παναγία ψυχῇ ἠνωμένης θεότητος τά καταχθόνια, ἐγένετο ὁδός πρὸς τό Φῶς τοῖς ἀπ' αἰῶνος συνεχόμενοις ταῖς τοῦ Ἄδου σειραῖς, ἐπειγομένοις ἐκεῖσε ἀγαλλομένῳ ποδί, ὥστε ἐκπληροῦσθαι τό προφητικόν λόγιον «ὁ θεός ἤρπακεν καί ἰάσεται ἡμᾶς, πατάξει καί μοτώσει ἡμᾶς· ὑγιαίνει ἡμᾶς μετὰ δύο ἡμέρας, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῇ τρίτῃ ἀναστησόμεθα καί ζησόμεθα ἐνώπιον αὐτοῦ, καί γνωσόμεθα· διώξομεν τοῦ γνῶναι τόν Κύριον, ὡς ὄρθρον ἔτοιμον εὐρήσομεν αὐτόν» (Ἦσ. 6, 1-3), Ὅρθρον τῷ ὄντι φαεινόν καί Ἥλιον δικαιοσύνης, ἀνατείλαντα ἡμῖν ἐκ τοῦ Τάφου, τόν Δημιουργόν καί Κτίστην τῶν ἀπάντων, τόν θέμενον ἐν τῇ ἰδίᾳ Αὐτοῦ ἐξουσία καιρούς καί χρόνους. Ὅστις, κατά τόν καιρόν τοῦτον τοῦ τῆς γῆς ἔαρος, ἐχαρίσατο ἡμῖν τοῖς ταπεινοῖς καί ἀμαρτωλοῖς καί ἀναξίοις, ἄλλο Ἐαρ καί Πάσχα αἰώνιον, ἀνατελοῦν ἐν τῇ ἐσχάτῃ σάλπιγγι τῆς παλιγγενεσίας ὡς ἄνθη αἰώνια, ἔμψυχα τά σώματα τῶν δικαίων, λελαμπρυσμένα καί ἀφθαρτισθέντα θεϊκοῖς χαρίσμασιν, «ἐνδεδυμένα θεότητος ἐνδύματα οὐράνια».

Ἡ ἐκ νεκρῶν Ἑγερσις τοῦ Θεανθρώπου ἐσήμανε τὴν μόνην ἀληθῆ ἐλευθερίαν, τὴν ἐκ τῆς πρῶην ἀφεύκτου δουλείας τῆς ἀμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου, ἦντινα μόνος Αὐτός, οὐκ ἄγγελος, οὐκ ἄνθρωπος, ἠδύνατο ἡμῖν διὰ τοῦ πυρός τῆς Αὐτοῦ Θεότητος χαρίσασθαι, πυρός ἀναλώσαντος τὴν δύναμιν τῆς ἀμαρτίας, τοῦ θανάτου τό κέντρον καὶ τοῦ Ἄδου τό νῆκος. Οὕτως, ἀποθέμενοι τό τῆς νηστείας φορτίον, ἐορτάζομεν καινὴν ἐορτὴν, ἀπαρχὴν βιοτῆς αἰωνίου, ὅτι «Χριστός ἐγερθεὶς ἐκ νεκρῶν, ὅλην τὴν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων ἐορτὴν ἀπειργάσατο», προαγόμεθα δέ βαθμιαίως εἰς τὴν βεβαίαν αἴσθησιν τῆς Αὐτοῦ Ἀναστάσεως καὶ νίκης ἐπὶ τοῦ θανάτου καὶ τῆς ἀμαρτίας, καθ' ὃ μέτρον ἀγωνιζόμεθα κατὰ τῶν ἐν ἡμῖν ἀφορμῶν τῆς ἀμαρτίας, ἀποδεχόμενοι διὰ τῶν Μυστηρίων τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ δι' ἀσκήσεως τῶν ἱερῶν ἀρετῶν τὴν χάριν τῆς Αὐτοῦ Ἀναστάσεως ἐνεργοῦσαν ἐν ἡμῖν «τό θέλειν καὶ τό ἐνεργεῖν ὑπὲρ τῆς εὐδοκίας» (Φιλ. 2, 13).

Ἡ Ἁγιωτάτη Σιωνίτις Ἐκκλησία, ἥς θεραπαινίς ἀπ' αἰώνων ἡ Ἱερά Ἀγιοταφίτικὴ Ἀδελφότης, κυκλοῖ χαρμοσύνως σὺν τοῖς συρρέουσιν ἐκ τῶν τεσσάρων μερῶν τοῦ ὀρίζοντος εὐλαβέσι προσκυνηταῖς τὸν κενόν Τάφον καὶ ὄλβιον, τὸν «ζωῆς θείας θησαυρόν», καταγγέλλουσα πανταχοῦ τὰ εὐαγγέλια τῆς κατὰ τοῦ κακοῦ παντελοῦς νίκης καὶ τῆς διὰ μόνου τοῦ Ἀναστάντος Θεανθρώπου Χριστοῦ ὑπερβάσεως τῆς περιρρεούσης φθορᾶς καὶ ἀπελπισίας ἐκ τῆς ἀμαρτίας. Ἐχοντες δέ πάντοτε ἐν τῇ Ἡμῶν καρδίᾳ τὴν κατὰ τὴν Κωνσταντίνου Πόλιν Ἁγιωτάτην Πρωτόθρονον Ἐκκλησίαν, τό σεπτὸν Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, ἀπευθύνομεν τῇ Ὑμετέρα λίαν Πεφιλημένη Ἡμῖν Παναγιότητι καὶ τοῖς σὺν Αὐτῇ Ἱερωτάτοις Ἀρχιερεῦσιν ἐνθέρμους ἐκ καρδίας πασχαλίους εὐχάς, παρακαλοῦντες, ὅπως αὗται διαβιβασθῶσι καὶ τῷ φιλοχρίστῳ ποιμνίῳ τῆς κατ' Αὐτὴν Ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας, εὐχόμεθα δέ Αὐτῇ τὰ βέλτιστα καὶ τὴν παρά Χριστοῦ τοῦ Σωτῆρος δύναμιν πρὸς τό λυσιτελές τῆ κατὰ τὴν Οἰκουμένην Μιᾶ, Ἁγία, Καθολικῆ καὶ Ἀποστολικῆ, Ὁρθοδόξῳ ἡμῶν Ἐκκλησίᾳ.

Ἐφ' οἷς, ἐορτίως Αὐτῇ προσφθεγγόμενοι, Χριστός Ἀνέστη, περιπτυσσόμεθ' Αὐτὴν ἀδελφοποθῆτως καὶ διατελοῦμεν.

Ἐν τῇ Ἁγίᾳ Πόλει Ἱερουσαλήμ ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ 2007.

Τῆς Ὑμετέρας Γερασμιωτάτης Παναγιότητος

Ἀγαπητός ἐν Χριστῷ Ἀδελφός,

ΘΕΟΦΙΛΟΣ Γ΄

Πατριάρχης Ἱεροσολύμων